

Arrest

nr. 221 825 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 mei 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 17 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 23 en 25 april 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 16 juni 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, de beslissing dat verzoekers verklaarde leeftijd werd aangenomen, dat een voogd werd toegewezen en dat de voogdij van rechtswege eindigde op 31 mei 2017.

1.3. Op 21 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/05/2016
Overdracht CGVS: 16/11/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 december 2017 van 14u10 tot 17u57, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester ZWART Louise, was aanwezig tijdens het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op 31 mei 1999 in het dorp Samarkhel, gelegen in Behsud district in de provincie Nangarhar. U hebt er gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U ging er 's ochtends naar de lokale madrassa. Aangezien uw vader gehandicapt was, moest u voorzien in het levensonderhoud van uw familie. U verkocht daarom vanaf 8 à 10-jarige leeftijd tot aan uw vertrek uit Afghanistan soep en samusa (Afghaans gerecht op basis van bloem en aardappelen) aan het Mia Sahib schrijn in Samarkhel. Zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u door twee Taliban leden benaderd aan het kraam waar u soep verkocht. De twee mannen betaalden wat extra voor hun soep en vertrokken. De volgende dag kwamen deze twee Taliban leden terug. De Taliban leden spraken met u over het voeren van Jihad. De volgende dag kwamen de Taliban leden voor een derde maal soep kopen bij u. Opnieuw spraken de Taliban leden met u over het voeren van Jihad. Aangezien u hen begon te vertrouwen besloot u akkoord te gaan om met hen samen te werken. Nadat de Taliban leden vertrokken vroeg een andere winkelier wie deze mensen waren. U vertelde deze winkelier dat dit Taliban leden waren en dat u met hen ging samenwerken. Op deze manier kwam iedereen in het dorp dit te weten. Toen de Taliban leden de volgende keer bij u kwamen werden zij gearresteerd door het Afghaanse nationale leger. Hierna dook u twee dagen onder in het huis van uw oom. Daarna bezocht de Taliban uw ouderlijke woning en ontvoerde uw vader. Uw oom besloot dat het beter was voor u om het land te verlaten. U verliet Afghanistan anderhalve maand voor uw aankomst in België. Op 12 mei 2016 kwam u aan in België, waar u op 17 mei 2016 asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legde u op 14 december 2017 volgende originele documenten voor: uw taskara, een dreigbrief van de Taliban, een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten en een briefomslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Het blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Samarkhel dorp gelegen in Behsud district in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade

bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over uw familiale netwerk in Afghanistan.

Zo verklaart u naast één oom langs moeders zijde geen enkele andere familie te hebben in Afghanistan (CGVS, p.6-7). Wanneer u wordt gevraagd welke familie u hebt buiten uw dorp Samarkhel antwoordt u dat u er geen andere familie hebt. Wanneer u wordt gevraagd welke ooms langs vaders zijde u hebt, antwoordt u dat u enkel één oom langs moeders zijde hebt. Wanneer u wordt gevraagd hoeveel tantes langs vaders zijde u hebt antwoordt u dat u geen tantes langs vaders zijde hebt. Wanneer u wordt gevraagd hoeveel tantes langs moeders zijde u hebt, antwoordt u dat u geen tantes van moeders zijde hebt. U voegt vreemd genoeg toe daar nooit naar te hebben gevraagd. Wanneer u wordt gevraagd of u dat nooit vroeg, antwoordt u vaagweg dat u nooit tantes langs moeders zijde in het dorp zag. U beweert vreemd genoeg enkel enkele burens te kennen in het dorp. U werd er daarna op gewezen dat u een erg kleine familie hebt voor Afghaanse standaarden. U werd gevraagd dit uit te leggen. Als reactie hierop verklaart u vreemd genoeg nooit tantes of ooms te hebben gezien. U beweert dat u enkel enkele burens kende, die jullie soms bezochten en waardoor jullie soms bezocht werden. Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ouders u nooit zouden hebben verteld of u ooms of tantes had, antwoordt u dat u enkel hoorde over uw oom langs moeders zijde. U beweert van geen andere ooms of tantes te hebben gehoord. U werd er daarna met geconfronteerd dat het belangrijk is dat u zicht biedt op en geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiale netwerk in Afghanistan. U werd gevraagd of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft. Als reactie beweert u bij uw verklaringen te blijven. U beweert niets te verstoppen (CGVS, p.6-7). Er dient echter besloten te worden dat uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk in Afghanistan weinig overtuigen.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het dorp Samarkhel en het district Behsud ontoereikend is.

Zo hebt u een erg beperkte geografische kennis. Het dorp Qala Mirza, gelegen in de richting van het districtcentrum van Behsud zegt u niets. Het dorp Hada, gelegen in de richting van het district Chaparhar kent u niet. Mast Ali, een dorp gelegen ten noorden van Samarkhel, aan de andere kant van de rivier, kent u evenmin. Markoh, een plaats waar een kamp voor intern ontheemden gelegen is in de richting van het district Rodat, kent u ook niet (CGVS, p.32-33). Over Zakhel kan u zeggen dat het een stam is en kan u vertellen waar mensen van deze stam leven in uw regio. Wanneer u wordt gevraagd of er ook dorpen zijn die Zakhel worden genoemd antwoordt u "nee". Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het dorp Zakhel op minder dan 5 kilometer van uw eigen dorp gelegen is aan de andere kant van de rivier (CGVS, p.31-32). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Samarkhel een vluchtelingenkamp gelegen is. Wanneer u naar dit kamp wordt gevraagd kan u zeggen dat dit kamp Tadaw wordt genoemd en kan u dit kamp situeren. Wanneer u echter wordt gevraagd iets te vertellen over het kamp beweert u dat u er zelf nooit geweest bent. Wanneer u wordt gevraagd hoe ver het kamp verwijderd was van waar u leefde, antwoordt u dat het te voet 4 à 5 minuten verwijderd was van waar u leefde. Het is bevreemdend dat u eerst verklaart dat u nooit uw dorp verliet en dat u bovendien zelfs binnen uw eigen dorp een plaats 4 à 5 minuten te voet verwijderd van uw huis niet hebt bezocht. U werd hier met geconfronteerd en op het bevreemdende karakter hiervan gewezen. Als reactie beweert u informatie te hebben over die plaats, maar u herhaalt er nooit te zijn geweest. Wanneer u wordt gevraagd welke informatie u hebt over die plaats, antwoordt u vaagweg dat u enkel weet dat daar mensen van verschillende provincies leven en dat het daarom een kamp wordt genoemd. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over het kamp, beweert u er daarnaast geen verdere informatie over te hebben (CGVS, p.30-31). Het dorp Sar Dewal, gelegen op ongeveer 3 kilometer van uw eigen dorp, kan u situeren. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over het dorp en wat u hoorde over deze plaats van mensen in uw eigen dorp, antwoordt u dat u daar niets over weet. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet veel over die plaats weet, aangezien het erg dicht bij uw eigen dorp ligt, antwoordt u terug dat u er geen informatie over hebt omdat u er nooit bent geweest. U werd er daarna op gewezen dat u soep verkocht in uw dorp aan de mensen. U werd gevraagd waarom u dan niets hoorde over deze plaats of over het vluchtelingenkamp in uw eigen dorp. Als reactie hierop stelt u dat u nooit aan iemand vroeg om u informatie te geven over de plaatsen rondom uw dorp (CGVS, p.32). De erg beperkte kennis die u hebt over deze plaatsen blijft dan ook opmerkelijk. U kan ook maar één berg geven die in het district Behsud zou liggen (CGVS, p.43). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat uw district erg bergachtig is. Dat u geen enkele andere berg kent in uw district ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het district (CGVS, p.43).

Het is bovendien opmerkelijk dat u, naast twee scholen in uw eigen dorp, geen enkele andere school kent in het district Behsud. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen enkele school kent, die gelegen is buiten Samarkhel, verklaart u terug het dorp Samarkhel nooit te hebben verlaten (CGVS, p.12-13).

Verder hebt u een erg beperkte kennis van de Taliban in uw regio. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen waar de Taliban bolwerken heeft in uw district, beweert u dit niet te weten over het gehele district, maar beweert u dat er Taliban zijn in uw eigen dorp. Wanneer u wordt gevraagd waar de Taliban een bolwerk heeft in uw eigen dorp, antwoordt u dat de Taliban er zich bevindt in de bergen in Qirdiqas. U beweert dat daar veel Taliban aanwezig zijn. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over de Taliban daar kan u enkel vaagweg zeggen dat er veel mensen zijn met banden met de Taliban in uw dorp en dat ze overdag rondlopen als normale mensen om dan s' nachts met de Taliban mee te gaan. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over de Taliban in de bergen in Qirdiqas, antwoordt u dat u enkel de namen kent van hun leiders. Wanneer u naar deze namen wordt gevraagd kan u vier namen geven: Sabir Kochai, Qari Noor, Qari Ismail en Qari Mujahid. Wanneer wordt doorgevraagd naar uw kennis over deze personaliteiten, blijkt dat u bijna niets weet over deze personen. Over Sabur Kochai weet u niets, naast het feit dat hij Taliban commandant is. Over Qari Noor beweert u niet meer informatie te hebben. Over Qari Ismail en Qari Mihahid kan u zeggen dat het heel wrede mensen zijn. Wanneer u wordt gevraagd specifieke voorbeelden te geven van waarom Qari Ismail en Qari Muhahid als wrede worden beschouwd in het dorp, kan u enkel zeggen dat ze mensen kwaad doen die weigeren jihad te voeren. Wanneer u wordt gevraagd naar andere voorbeelden moet u het antwoord schuldig blijven. Het feit dat u vier namen kan noemen van Taliban commandanten, maar daarna niets over deze personen kan zeggen, duidt op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Wanneer u wordt gevraagd naar andere bolwerken van de Taliban in uw regio, naast de bergen in Qirdiqas, moet u terug het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.33-35). Aangezien u zelf beweerde dat er veel Taliban zijn in uw eigen dorp werd gevraagd of u lokale Taliban leden kent, die geen leidinggevende functie hebben binnen de organisatie. Als reactie beweert u geen dergelijke Taliban leden te kennen. U beweert enkel de commandanten te kennen en geen gewone leden uit uw dorp (CGVS, p.35). Het is dan ook bevreemdend dat u later tijdens het gehoor op het CGVS drie namen kan noemen van mensen die vrijwillig lid werden van de Taliban in uw dorp: Lockman, Sahirullah en Bilal. Wanneer wordt gevraagd naar de manier waarop deze mensen werden gerekruteerd en welke activiteiten zij hadden bij de Taliban, blijkt terug dat u hierover helemaal niets weet. Zo weet u niet hoe Lockman werd gerekruteerd en welke activiteiten hij deed met de Taliban. Over de manier waarop Sahirullah werd gerekruteerd kan u ook niets zeggen, naast het feit dat hij vrijwillig lid werd van de Taliban. Over zijn activiteiten met de Taliban weet u niets. Van Bilal weet u niet hoe hij werd gerekruteerd door de Taliban en u beweert niets gehoord te hebben over de manier waarop hij actief was binnen de Taliban. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u weinig kan zeggen over deze personen die vrijwillig lid werden van de Taliban en geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat u voordien beweerde geen gewone Taliban leden te kennen. Als reactie hierop stelt u dat u deze namen gaf omdat u de vraag kreeg of deze mensen vrijwillig lid werden van de Taliban of niet. Het feit dat u drie namen kan geven, maar er daarna niets meer over kan zeggen, komt opnieuw ingestudeerd over (CGVS, p.41-43). U werd daarnaast gevraagd op welke andere manieren de Taliban actief was in uw dorp, naast mensen kwaad doen die weigeren jihad te voeren. Als reactie hierop beweert u daar niets over te weten (CGVS, p.36). Er dient dan ook besloten te worden dat u een erg beperkte kennis hebt van de Taliban in uw dorp en regio.

Daarenboven hebt u een beperkte kennis van veiligheidsincidenten in uw dorp. Gevraagd naar gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan met drugs in Samarkhel beweert u zich geen dergelijke incidenten te herinneren. U beweert zich vreemd genoeg enkel incidenten te herinneren in verband met de Taliban, niets anders. Nochtans is uit verschillende artikels af te leiden dat er aan het checkpoint van Samarkhel geregeld mensen gearresteerd worden voor het bezit van enorme hoeveelheden drugs (CGVS, p.30). In augustus 2015 werd in Behsud een schaduwgouverneur van de Taliban gearresteerd genaamd Ghairat Abdullah, maar van hem heb u nog nooit gehoord. Een andere schaduwgouverneur van de Taliban, Amin Jan Kuchai genaamd, werd zelfs gearresteerd in Samarkhel zelf op 3 november 2015, maar ook zijn naam zegt u niets (CGVS p.30). Uw dorp en de onmiddellijke regio rondom uw dorp, is echter volatiel volgens informatie waarover het CGVS beschikt. Zo hebben er zich tussen 2008 en 2013 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten voorgedaan, waaronder minstens vier keer waarbij lichamelijke resten werden teruggevonden van dode mensen, één overval en één aanval met een handgranaat. Wanneer u wordt gevraagd of er ooit dode lichamen werden teruggevonden in de buurt van Samarkhel, kan u zeggen dat er soms dode lichamen zouden worden teruggevonden aan de rivier. U kan hier één specifiek voorbeeld van geven, maar slaagt er niet in dit te situeren in de tijd. Wanneer u wordt gevraagd naar andere specifieke voorbeelden moet u het antwoord schuldig blijven. U voegt echter wel toe dat het vaak gebeurt (CGVS, p.28-29).

Wanneer u wordt gevraagd of er vroeger ooit overvallen of diefstallen zijn gepleegd in Samarkhel beweert u zich dit niet te herinneren (CGVS, p.29). Wanneer u wordt gevraagd of u zich een veiligheidsincident herinnert waarbij een handgranaat werd gebruikt, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.43-44).

Ten derde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw leven in het dorp Samarkhel niet kunnen overtuigen.

Zo verklaart u vreemd genoeg het dorp Samarkhel nooit te hebben verlaten (behalve één keer om uw taskara te verkrijgen). Wanneer u wordt gevraagd waarom u, als jonge man die moest instaan voor het levensonderhoud van uw familie, Samarkhel nooit verliet, antwoordt u dat dit was uit vrees. Wanneer u wordt gevraagd dit te verduidelijken antwoordt u dat u als kostwinner bang was dat u iets zou overkomen buiten het dorp door de slechte algemene veiligheidssituatie, waardoor er niemand meer over zou zijn om voor uw familie te zorgen (CGVS, p.12-13). Dat u uw eigen dorp echter nooit zou hebben verlaten blijft echter op zijn minst bevreemdend te noemen. Daarnaast kan u geen namen geven van klanten die bij u in Samarkhel kwamen soep halen. Wanneer u de vraag een eerste keer wordt gesteld antwoordt u dat de meeste mensen in uw dorp kwamen. Wanneer u wordt gevraagd de namen te geven van de mensen die het meeste kwamen soep halen, antwoordt u dat u niemand specifiek kan opnoemen. U voegt vaagweg toe dat het allemaal jongens waren van uw dorp (CGVS, p.19).

Daarenboven kan u niet zeggen hoe er betaald zou geweest zijn voor uw reis. U verklaarde tussen de 700 000 à 800 000 Pakistaanse roepi te hebben betaald voor uw reis naar Europa (ongeveer 5373 à 6141 euro). U werd daarna de vraag gesteld hoe u dat kon betalen, aangezien u verklaarde dat jullie maar net konden voorzien in jullie levensonderhoud. Als reactie hierop stelt u dat uw oom langs moeders zijde alles geregeld heeft. U beweert echter niet te weten hoe hij aan het geld raakte. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet weet hoe hij aan het geld raakte, antwoordt u dat uw oom het u niet duidelijk zei hoe hij het geld regelde en beweert u het nu niet meer te kunnen vragen aan uw oom, aangezien u geen contact meer hebt met hem (CGVS, p.25).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent uw documenten niet overtuigen. Zo beweert u dat de brief van de dorpsoudste geschreven werd door Malek Mirza Gul, terwijl uit de vertaling blijkt dat de brief geschreven werd door Malek Amir Hamza (CGVS, p.26-27). Daarnaast beweert u dat uw familie de dreigbrief van de Taliban 18 à 20 dagen na uw vertrek uit Afghanistan kreeg. In de brief vraagt de Taliban nochtans dat uw vader en zijn zonen zich moeten aangeven bij de Taliban, terwijl de Taliban uw vader volgens uw verhaal al lange tijd daarvoor zou hebben ontvoerd. U werd dan ook gevraagd waarom de Taliban in de brief zou vragen naar uw vader, aangezien ze uw vader al hadden ontvoerd. Als reactie hierop stelt u dat er in de dreigbrief staat dat de Taliban uw vader zou doden, indien u niet naar hen zou komen. U werd hierna geconfronteerd met de werkelijke inhoud van de dreigbrief. Als reactie hierop stelt u dat uw oom de brief aan de Malek gaf om te lezen. U herhaalt dat er in de brief staat dat de Taliban uw vader zou doden indien u zich niet zou aangeven bij de Taliban (CGVS, p.27). Er dient dan ook besloten te worden dat u een erg slechte kennis hebt van de inhoud van de brieven die u voorlegt. De slechte kennis die u hebt in verband met de brieven die u voorlegt – de dreigbrief van de Taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsoudste – ondermijnt de bewijskracht van deze documenten nog verder (CGVS, p.28).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Samarkhel gelegen in de provincie Behsud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in Afghanistan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14 december 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroute en reisdocumenten (CGVS, p.2-3). U werd later tijdens het gehoor geconfronteerd met het feit dat er twijfels zijn omtrent uw regio van herkomst, of in ieder geval of u recentelijk verbleven hebt in het dorp Samarkhel. U werd er nogmaals op gewezen dat het belangrijk is voor het CGVS om een zicht te krijgen hierop. U werd gevraagd of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft. Als reactie hierop beweert u dat u geen vragen gekregen hebt in verband met de omgeving van uw dorp en in verband met de ouderen van uw dorp. U beweert dat de vragen die u wel kreeg erg verwarrend waren voor u (CGVS, p.43). Nochtans kreeg u tijdens het gehoor op het CGVS een heel aantal vragen in verband met de omgeving van uw dorp (CGVS, p.28-36). De antwoorden die u gaf op deze vragen konden niet overtuigen zoals hierboven geargumenteed. Wanneer u op het einde van het gehoor werd gevraagd of u alle vragen had begrepen, antwoordt u bovendien alle vragen te hebben begrepen (CGVS, p.44-45).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dus dat u niet de waarheid hebt verteld over waar u verbleven hebt voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- *"schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen"*;
- *"schending van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie"*.

Na een korte theoretische uiteenzetting, gaat verzoeker vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij benadrukt dat hij steeds in Samarkhel woonde en zijn dorp één keer verliet om zijn taskara te halen. Verzoeker was bovendien nog jong toen hij vertrokken is uit zijn dorp. Hij meent dat deze elementen zijn beperkte geografische kennis van zijn regio van herkomst kunnen verklaren. Verzoeker benadrukt verder dat hij slechts één oom heeft en voert aan dat dit *"niet onmogelijk is"*.

Verzoeker voert verder aan dat de bewijslast inzake verzoeken om internationale bescherming met enige *"meegaandheid"* dient te worden beoordeeld. De ernst van zijn vrees voor vervolging vereist bovendien een brede toepassing van *"het principe van het voordeel van de twijfel"*. Verzoeker geeft een theoretische toelichting hieromtrent en omtrent het feit dat het niet vereist is dat hij persoonlijk gekend is door zijn vervolgers.

Verzoeker citeert verder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij betoogt dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert en dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker citeert een passage die de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7 februari 2016 op haar internetpagina heeft geplaatst en waaruit blijkt dat men ervan mag uitgaan dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Hij leidt hieruit af dat het ook voor hem onmogelijk is om daar te leven. Voorts citeert verzoeker een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister *"for Refugees and repatriation"* en meent hij dat het onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister zelf aangeeft dat de terugkeer van verzoekers om internationale bescherming naar Afghanistan moet stoppen omdat de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen. Verzoeker citeert verder uit een rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan, uit het artikel *"Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?"* van de BBC van 6 februari 2017, uit een rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 en uit een artikel van IRIN van 10 januari 2017 inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker citeert nog uit het EASO-rapport *"Afghanistan: Individuals targeted under societal and legal norms"* van december 2017 inzake de risico's voor verwesterde terugkeerders in Afghanistan.

In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad van oordeel zou zijn dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, past het naar mening van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. Onafhankelijk van de geloofwaardigheid van zijn relaas, laat de informatie *"gevoegd bij dit dossier"* immers veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat naar het oordeel van verzoeker onvoldoende onderzocht werd door de commissaris-generaal.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijf in zijn vermeende regio van herkomst, zijn levensomstandigheden en zijn familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker kan met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

Verzoeker verwijst ter minimalisering van de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent zijn lacunaire kennis over zijn regio van herkomst naar het feit dat hij zijn dorp slechts één keer verlaten heeft en dit reeds op jonge leeftijd diende te ontvluchten. De Raad merkt echter op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij tot zijn zeventiende in zijn dorp verbleven heeft (DVZ-verklaring, stuk 21, p. 4, 10-11; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). Bijgevolg kan van verzoeker weldegelijk de kennis worden verwacht waaruit blijkt dat hij minstens tot zijn zeventiende levensjaar in zijn vermeende regio van herkomst gewoond heeft. Het feit dat verzoeker zijn dorp bijna nooit verlaten heeft, vormt hierbij geen afdoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving. Dit geldt temeer nu de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveerde dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, op één keer na, nooit zijn dorp zou verlaten hebben, gelet op zijn verklaringen dat hij als oudste zoon moest instaan voor het levensonderhoud van zijn familie omdat zijn vader een beperking had (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12, 22, 38). De Raad merkt verder nog op dat verzoekers analfabetisme klemmt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende en met zijn verklaringen dat hij elke ochtend naar de madrassa ging sinds zijn dertiende tot vlak voor zijn zeventiende (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Deze vaststelling vormt een indicatie dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn werkelijke profiel en opleidingsniveau.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan van verzoeker dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is om zijn herkomst toe te lichten en door middel vragen over zijn geografische en sociopolitieke kennis zijn bekendheid kan aantonen met zijn streek van herkomst en zijn sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoekers geografische, maatschappelijke en sociopolitieke kennis is echter ontoereikend. Deze vaststelling doet afbreuk aan zijn verklaringen over zijn verblijf in zijn vermeende regio van herkomst.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn familiaal netwerk in Afghanistan. Immers, verzoekers verklaringen dat hij behoudens zijn vader, moeder, broers en één oom langs moederszijde geen weet heeft van enige andere familieleden is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6-7), gelet op het feit dat Afghaanse families over het algemeen groot zijn, niet aannemelijk. Waar verzoeker aanvoert dat het niet onmogelijk is dat hij slechts één oom heeft, merkt de Raad op dat, hoewel kan worden aangenomen dat niet alle Afghaanse families even groot zijn, verzoekers verklaringen over enige overige familieleden niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaarde immers dat hij hier nooit naar heeft gevraagd, nooit andere ooms of tantes in zijn dorp zag of nooit over hen had gehoord (*Ibid.*). Gelet op het grote belang van familiale banden binnen de Afghaanse gemeenschap en het uitzonderlijke karakter van de door hem geschetste familiale situatie in Afghanistan, kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover overtuigendere verklaringen kan afleggen. Dit element, samen genomen met verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn profiel en regio van herkomst en de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin zicht wenst te bieden op de financiering van zijn reisweg, doet de Raad ertoe besluiten dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn familiale en levensomstandigheden in Afghanistan.

Derhalve heeft verzoeker verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande.

Verzoeker weigert op goedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen, levensomstandigheden en problemen.

Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen, familiaal netwerk en levensomstandigheden, *quod non in casu*.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over uw familiale netwerk in Afghanistan.

Zo verklaart u naast één oom langs moeders zijde geen enkele andere familie te hebben in Afghanistan (CGVS, p.6-7). Wanneer u wordt gevraagd welke familie u hebt buiten uw dorp Samarkhel antwoordt u dat u er geen andere familie hebt. Wanneer u wordt gevraagd welke ooms langs vaders zijde u hebt, antwoordt u dat u enkel één oom langs moeders zijde hebt. Wanneer u wordt gevraagd hoeveel tantes langs vaders zijde u hebt antwoordt u dat u geen tantes langs vaders zijde hebt. Wanneer u wordt gevraagd hoeveel tantes langs moeders zijde u hebt, antwoordt u dat u geen tantes van moeders zijde hebt. U voegt vreemd genoeg toe daar nooit naar te hebben gevraagd. Wanneer u wordt gevraagd of u dat nooit vroeg, antwoordt u vaagweg dat u nooit tantes langs moeders zijde in het dorp zag. U beweert vreemd genoeg enkel enkele burens te kennen in het dorp. U werd er daarna op gewezen dat u een erg kleine familie hebt voor Afghaanse standaarden. U werd gevraagd dit uit te leggen. Als reactie hierop verklaart u vreemd genoeg nooit tantes of ooms te hebben gezien. U beweert dat u enkel enkele burens kende, die jullie soms bezochten en waardoor jullie soms bezocht werden. Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ouders u nooit zouden hebben verteld of u ooms of tantes had, antwoordt u dat u enkel hoorde over uw oom langs moeders zijde. U beweert van geen andere ooms of tantes te hebben gehoord. U werd er daarna met geconfronteerd dat het belangrijk is dat u zicht biedt op en geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiale netwerk in Afghanistan. U werd gevraagd of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft. Als reactie beweert u bij uw verklaringen te blijven. U beweert niets te verstoppen (CGVS, p.6-7). Er dient echter besloten te worden dat uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk in Afghanistan weinig overtuigen.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het dorp Samarkhel en het district Behsud ontoereikend is.

Zo hebt u een erg beperkte geografische kennis. Het dorp Qala Mirza, gelegen in de richting van het districtscentrum van Behsud zegt u niets. Het dorp Hada, gelegen in de richting van het district Chaparhar kent u niet. Mast Ali, een dorp gelegen ten noorden van Samarkhel, aan de andere kant van de rivier, kent u evenmin. Markoh, een plaats waar een kamp voor intern ontheemden gelegen is in de richting van het district Rodat, kent u ook niet (CGVS, p.32-33). Over Zakhel kan u zeggen dat het een stam is en kan u vertellen waar mensen van deze stam leven in uw regio. Wanneer u wordt gevraagd of er ook dorpen zijn die Zakhel worden genoemd antwoordt u “nee”. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het dorp Zakhel op minder dan 5 kilometer van uw eigen dorp gelegen is aan de andere kant van de rivier (CGVS, p.31-32). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Samarkhel een vluchtelingenkamp gelegen is. Wanneer u naar dit kamp wordt gevraagd kan u zeggen dat dit kamp Tadaw wordt genoemd en kan u dit kamp situeren. Wanneer u echter wordt gevraagd iets te vertellen over het kamp beweert u dat u er zelf nooit geweest bent. Wanneer u wordt gevraagd hoe ver het kamp verwijderd was van waar u leefde, antwoordt u dat het te voet 4 à 5 minuten verwijderd was van waar u leefde. Het is bevreemdend dat u eerst verklaart dat u nooit uw dorp verliet en dat u bovendien zelfs binnen uw eigen dorp een plaats 4 à 5 minuten te voet verwijderd van uw huis niet hebt bezocht. U werd hier met geconfronteerd en op het bevreemdende karakter hiervan gewezen. Als reactie beweert u informatie te hebben over die plaats, maar u herhaalt er nooit te zijn geweest. Wanneer u wordt gevraagd welke informatie u hebt over die plaats, antwoordt u vaagweg dat u enkel weet dat daar mensen van verschillende provincies leven en dat het daarom een kamp wordt genoemd. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over het kamp, beweert u er daarnaast geen verdere informatie over te hebben (CGVS, p.30-31). Het dorp Sar Dewal, gelegen op ongeveer 3 kilometer van uw eigen dorp, kan u situeren. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over het dorp en wat u hoorde over deze plaats van mensen in uw eigen dorp, antwoordt u dat u daar niets over weet.

Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet veel over die plaats weet, aangezien het erg dicht bij uw eigen dorp ligt, antwoordt u terug dat u er geen informatie over hebt omdat u er nooit bent geweest. U werd er daarna op gewezen dat u soep verkocht in uw dorp aan de mensen. U werd gevraagd waarom u dan niets hoorde over deze plaats of over het vluchtelingenkamp in uw eigen dorp. Als reactie hierop stelt u dat u nooit aan iemand vroeg om u informatie te geven over de plaatsen rondom uw dorp (CGVS, p.32). De erg beperkte kennis die u hebt over deze plaatsen blijft dan ook opmerkelijk. U kan ook maar één berg geven die in het district Behsud zou liggen (CGVS, p.43). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat uw district erg bergachtig is. Dat u geen enkele andere berg kent in uw district ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het district (CGVS, p.43). Het is bovendien opmerkelijk dat u, naast twee scholen in uw eigen dorp, geen enkele andere school kent in het district Behsud. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen enkele school kent, die gelegen is buiten Samarkhel, verklaart u terug het dorp Samarkhel nooit te hebben verlaten (CGVS, p.12-13).

Verder hebt u een erg beperkte kennis van de Taliban in uw regio. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen waar de Taliban bolwerken heeft in uw district, beweert u dit niet te weten over het gehele district, maar beweert u dat er Taliban zijn in uw eigen dorp. Wanneer u wordt gevraagd waar de Taliban een bolwerk heeft in uw eigen dorp, antwoordt u dat de Taliban er zich bevindt in de bergen in Qirdiqas. U beweert dat daar veel Taliban aanwezig zijn. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over de Taliban daar kan u enkel vaagweg zeggen dat er veel mensen zijn met banden met de Taliban in uw dorp en dat ze overdag rondlopen als normale mensen om dan s' nachts met de Taliban mee te gaan. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over de Taliban in de bergen in Qirdiqas, antwoordt u dat u enkel de namen kent van hun leiders. Wanneer u naar deze namen wordt gevraagd kan u vier namen geven: Sabir Kochai, Qari Noor, Qari Ismail en Qari Mujahid. Wanneer wordt doorgevraagd naar uw kennis over deze personaliteiten, blijkt dat u bijna niets weet over deze personen. Over Sabur Kochai weet u niets, naast het feit dat hij Taliban commandant is. Over Qari Noor beweert u niet meer informatie te hebben. Over Qari Ismail en Qari Mihahid kan u zeggen dat het heel wrede mensen zijn. Wanneer u wordt gevraagd specifieke voorbeelden te geven van waarom Qari Ismail en Qari Muhahid als wrede worden beschouwd in het dorp, kan u enkel zeggen dat ze mensen kwaad doen die weigeren jihad te voeren. Wanneer u wordt gevraagd naar andere voorbeelden moet u het antwoord schuldig blijven. Het feit dat u vier namen kan noemen van Taliban commandanten, maar daarna niets over deze personen kan zeggen, duidt op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Wanneer u wordt gevraagd naar andere bolwerken van de Taliban in uw regio, naast de bergen in Qirdiqas, moet u terug het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.33-35). Aangezien u zelf beweerde dat er veel Taliban zijn in uw eigen dorp werd gevraagd of u lokale Taliban leden kent, die geen leidinggevende functie hebben binnen de organisatie. Als reactie beweert u geen dergelijke Taliban leden te kennen. U beweert enkel de commandanten te kennen en geen gewone leden uit uw dorp (CGVS, p.35). Het is dan ook bevreemdend dat u later tijdens het gehoor op het CGVS drie namen kan noemen van mensen die vrijwillig lid werden van de Taliban in uw dorp: Lockman, Sahirullah en Bilal. Wanneer wordt gevraagd naar de manier waarop deze mensen werden gerekruteerd en welke activiteiten zij hadden bij de Taliban, blijkt terug dat u hierover helemaal niets weet. Zo weet u niet hoe Lockman werd gerekruteerd en welke activiteiten hij deed met de Taliban. Over de manier waarop Sahirullah werd gerekruteerd kan u ook niets zeggen, naast het feit dat hij vrijwillig lid werd van de Taliban. Over zijn activiteiten met de Taliban weet u niets. Van Bilal weet u niet hoe hij werd gerekruteerd door de Taliban en u beweert niets gehoord te hebben over de manier waarop hij actief was binnen de Taliban. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u weinig kan zeggen over deze personen die vrijwillig lid werden van de Taliban en geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat u voordien beweerde geen gewone Taliban leden te kennen. Als reactie hierop stelt u dat u deze namen gaf omdat u de vraag kreeg of deze mensen vrijwillig lid werden van de Taliban of niet. Het feit dat u drie namen kan geven, maar er daarna niets meer over kan zeggen, komt opnieuw ingestudeerd over (CGVS, p.41-43). U werd daarnaast gevraagd op welke andere manieren de Taliban actief was in uw dorp, naast mensen kwaad doen die weigeren jihad te voeren. Als reactie hierop beweert u daar niets over te weten (CGVS, p.36). Er dient dan ook besloten te worden dat u een erg beperkte kennis hebt van de Taliban in uw dorp en regio.

Daarenboven hebt u een beperkte kennis van veiligheidsincidenten in uw dorp. Gevraagd naar gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan met drugs in Samarkhel beweert u zich geen dergelijke incidenten te herinneren. U beweert zich vreemd genoeg enkel incidenten te herinneren in verband met de Taliban, niets anders. Nochtans is uit verschillende artikels af te leiden dat er aan het checkpoint van Samarkhel geregeld mensen gearresteerd worden voor het bezit van enorme hoeveelheden drugs (CGVS, p.30). In augustus 2015 werd in Behsud een schaduwgouverneur van de Taliban gearresteerd genaamd Ghairat Abdullah, maar van hem heb u nog nooit gehoord. Een andere schaduwgouverneur van de Taliban, Amin Jan Kuchai genaamd, werd zelfs gearresteerd in Samarkhel zelf op 3 november 2015, maar ook zijn naam zegt u niets (CGVS p.30).

Uw dorp en de onmiddellijke regio rondom uw dorp, is echter volatiel volgens informatie waarover het CGVS beschikt. Zo hebben er zich tussen 2008 en 2013 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten voorgedaan, waaronder minstens vier keer waarbij lichamelijke resten werden teruggevonden van dode mensen, één overval en één aanval met een handgranaat. Wanneer u wordt gevraagd of er ooit dode lichamen werden teruggevonden in de buurt van Samarkhel, kan u zeggen dat er soms dode lichamen zouden worden teruggevonden aan de rivier. U kan hier één specifiek voorbeeld van geven, maar slaagt er niet in dit te situeren in de tijd. Wanneer u wordt gevraagd naar andere specifieke voorbeelden moet u het antwoord schuldig blijven. U voegt echter wel toe dat het vaak gebeurt (CGVS, p.28-29). Wanneer u wordt gevraagd of er vroeger ooit overvallen of diefstallen zijn gepleegd in Samarkhel beweert u zich dit niet te herinneren (CGVS, p.29). Wanneer u wordt gevraagd of u zich een veiligheidsincident herinnert waarbij een handgranaat werd gebruikt, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.43-44).

Ten derde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw leven in het dorp Samarkhel niet kunnen overtuigen.

Zo verklaart u vreemd genoeg het dorp Samarkhel nooit te hebben verlaten (behalve één keer om uw taskara te verkrijgen). Wanneer u wordt gevraagd waarom u, als jonge man die moest instaan voor het levensonderhoud van uw familie, Samarkhel nooit verliet, antwoordt u dat dit was uit vrees. Wanneer u wordt gevraagd dit te verduidelijken antwoordt u dat u als kostwinner bang was dat u iets zou overkomen buiten het dorp door de slechte algemene veiligheidssituatie, waardoor er niemand meer over zou zijn om voor uw familie te zorgen (CGVS, p.12-13). Dat u uw eigen dorp echter nooit zou hebben verlaten blijft echter op zijn minst bevreemdend te noemen. Daarnaast kan u geen namen geven van klanten die bij u in Samarkhel kwamen soep halen. Wanneer u de vraag een eerste keer wordt gesteld antwoordt u dat de meeste mensen in uw dorp kwamen. Wanneer u wordt gevraagd de namen te geven van de mensen die het meeste kwamen soep halen, antwoordt u dat u niemand specifiek kan opnoemen. U voegt vaagweg toe dat het allemaal jongens waren van uw dorp (CGVS, p.19).

Daarenboven kan u niet zeggen hoe er betaald zou geweest zijn voor uw reis. U verklaarde tussen de 700 000 à 800 000 Pakistaanse roepi te hebben betaald voor uw reis naar Europa (ongeveer 5373 à 6141 euro). U werd daarna de vraag gesteld hoe u dat kon betalen, aangezien u verklaarde dat jullie maar net konden voorzien in jullie levensonderhoud. Als reactie hierop stelt u dat uw oom langs moeders zijde alles geregeld heeft. U beweert echter niet te weten hoe hij aan het geld raakte. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet weet hoe hij aan het geld raakte, antwoordt u dat uw oom het u niet duidelijk zei hoe hij het geld regelde en beweert u het nu niet meer te kunnen vragen aan uw oom, aangezien u geen contact meer hebt met hem (CGVS, p.25).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent uw documenten niet overtuigen. Zo beweert u dat de brief van de dorpsoudste geschreven werd door Malek Mirza Gul, terwijl uit de vertaling blijkt dat de brief geschreven werd door Malek Amir Hamza (CGVS, p.26-27). Daarnaast beweert u dat uw familie de dreigbrief van de Taliban 18 à 20 dagen na uw vertrek uit Afghanistan kreeg. In de brief vraagt de Taliban nochtans dat uw vader en zijn zonen zich moeten aangeven bij de Taliban, terwijl de Taliban uw vader volgens uw verhaal al lange tijd daarvoor zou hebben ontvoerd. U werd dan ook gevraagd waarom de Taliban in de brief zou vragen naar uw vader, aangezien ze uw vader al hadden ontvoerd. Als reactie hierop stelt u dat er in de dreigbrief staat dat de Taliban uw vader zou doden, indien u niet naar hen zou komen. U werd hierna geconfronteerd met de werkelijke inhoud van de dreigbrief. Als reactie hierop stelt u dat uw oom de brief aan de Malek gaf om te lezen. U herhaalt dat er in de brief staat dat de Taliban uw vader zou doden indien u zich niet zou aangeven bij de Taliban (CGVS, p.27). Er dient dan ook besloten te worden dat u een erg slechte kennis hebt van de inhoud van de brieven die u voorlegt. De slechte kennis die u hebt in verband met de brieven die u voorlegt – de dreigbrief van de Taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsoudste – ondermijnt de bewijskracht van deze documenten nog verder (CGVS, p.28)."

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn

opvattingen vervolging riskeert. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins gevisieerd zou worden hierdoor.

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Samarkhel in het district Behsud, in de provincie Nangarhar, in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Samarkhel in het district Behsud, in de provincie Nangarhar, in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verzoeker verwijst immers naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afgaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 2-3, 43).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP